

ლიტერატურული გაზეთი

№3 (355) 16 - 29 თებერვალი 2024

გამოდის ორ კვირაში ერთხელ, პარასკეობით

ფასი 80 თეთრი

ნინო გუგუშვილი აეროპორტი

ზოგს ეცვა სარი, ზოგს — ანაფორა, ზოგს სარაფანი და ცალთითგაყრილი ქოში, ზოგს ბრიჯი, ზოგს — შორტი.

ვინ კეპით იყო, ვინ — ნიქაბით, ვინ — სომბრეროთი და ვინ — თავშიშველი. ჩვეულებრივი იყო გუშინ დილით აეროპორტი — დარბოდნენ, რეგისტრაციის რიგში დგებოდნენ, ისხდნენ, ბავშვები თამაშობდნენ — ნითურები, თეთრები, ყავისფერები, მთლად მუქები.

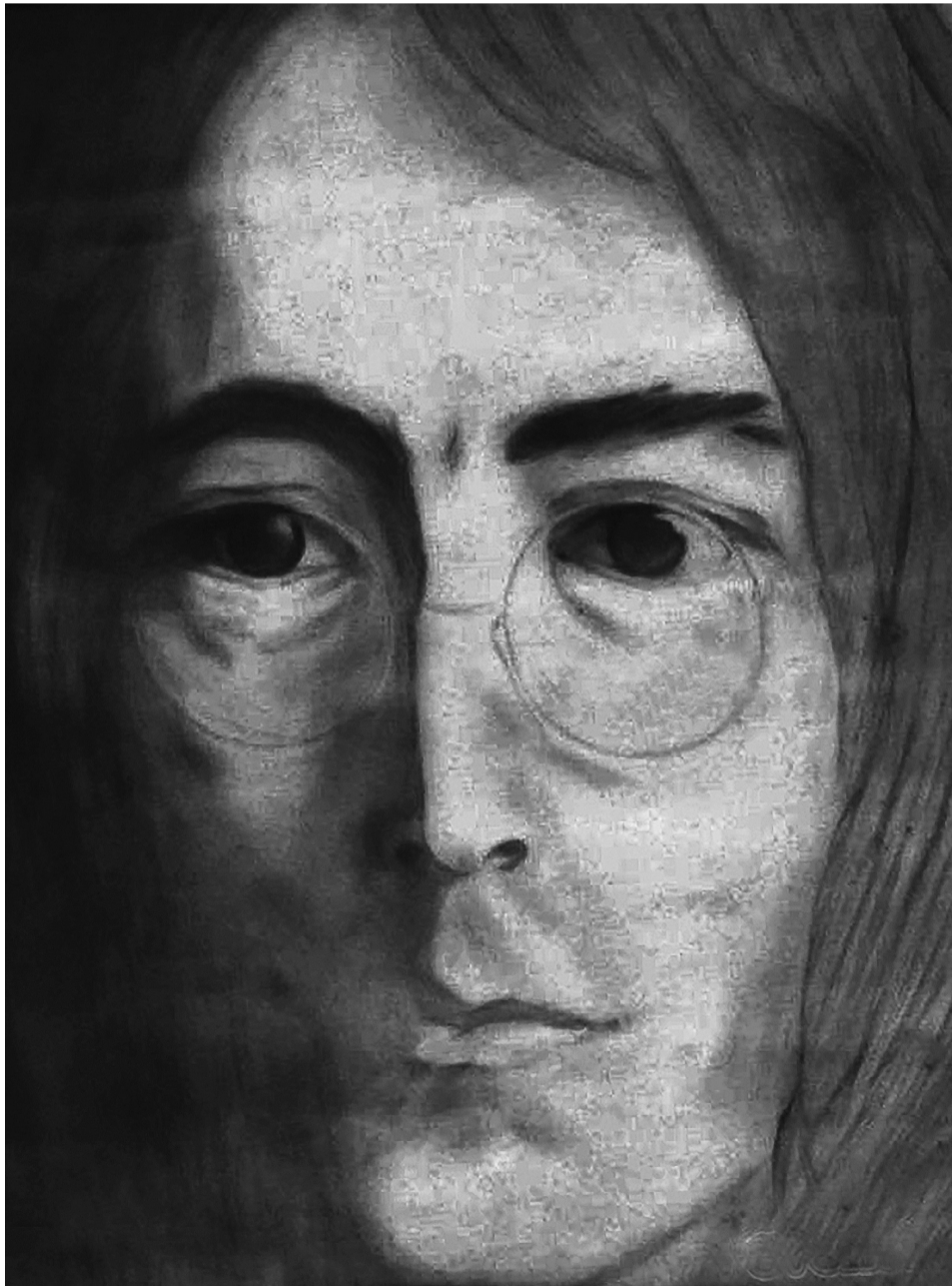
მსოფლიოს ხალხთა ენებზე აცხადებდნენ სტანდარტულ სააეროპორტო ტექსტებს — რომელ რეისზე ჩასხდომა იწყებოდა, რომელზე — რეგისტრაცია...

და ხომ ხდება ხოლმე, ხანდახან არასტანდარტულ განცხადებას გამოუჩვენებ — საგანგებოს, სასწრაფოს.

ჰოდა, ეგეთი საგანგებო-სასწრაფოც გამოურიეს უცებ რომელიღაც რეისზე — მეტრეველი და რეხვიანული, დროზე გამოცხადდითო.

ამხელა მფრინავ სამყაროში ორი რაჭველი იგვიანებდა.

ჩემმა მხატვრობამ რა ჰქმნა

ახალი სახლი რომ ავაშენეთ მაჟიეთში და გავარემონტეთ, შემოვიდა და-სათვალისწინებლად ჩვენი მეზობელი, თინა ბიცოლა.

ძალიან ემოციური ქალი იყო, კეთილგანწყობილი, მოიწონა ყველაფერი შეცხადებებით, შეძახილებით.

მერე კედელზე დაინახა ჩემი დახატული ჯონ ლენონის პორტრეტი ეკიდა, გრძელთმიანი და სათვალისწინი ჯონ ლენონის.

მშვენიერი პორტრეტი, ძალიან ჰგავს ლენონს, შეხედავ — ნამდვილად ისაა.

თინა ბიცოლამ შეათვალისწინა და დედაჩემს ეკითხება:

— ლიანა, ეს შენი დედამთილია?!

თან აშკარად წინასწარ მოხიბლული იყო — სახლი მოეწონა, ყველაფერი მოეწონა, ეს დედამთილიც რა კარგი ჰყოლიათ!

II-III

ნიკა ჯორჯანელი სხვა ელემენტი

ნისლია? არა — კვამლია. კვამლი.

ისეთი სქელი, წვის რომ არ ჩანს სხვა რამე კვალი.

თვალსაწიერი ვინრო ხდება და უშნოდ მრგვალი.

რით დასრულდება საფლავების ეს ამდენი ამოთხრა? გვალვით.

სიცოცხლის ხმებმა, ისინდისე,

ჩვენს წკრიალს ხათრი გაუწიე, მოეშვიო წერას სიკვდილზე.

ბოდიში, მაგრამ, სიცოცხლეო, შენგან ვითვისებ,

რომ მასზე წერა სიფხიზლეა,

დიდი სიფხიზლე.

ქარი წინ-უკან დაკოჭლობს, კვამლს ვერ ფანტავს, მეტადაც ახვევს.

ააშკარავებს, გეგონება, სიკვდილის სახეს.

თანაც ბებრული ეშმაკობით ჯუჯულუნით ამხელს

სიცოცხლის მკაცრ და ყურისმომჭრელ მეორე სახელს.

მკვდრებს ვერ აცლიან შუბლებიდან ომის ნატურას.

მზე ბზინავს, როგორც შავი ალუჩა.

ძნელბედობებს ბოლო არ უჩანს.

ახალში ტოპავს,

წინებს ვინც გადაურჩა.

იმას, რაც ტრფობამ ველარ შეძლო, საჰაერო თავდასხმა იზამს.

ის გაცილებით წარმატებით აოხრებს მიზანს.

გარდა გაბმულ კივილთა ხმისა,

მშვიდობიანი ცის სურვებამ რა გააწყობს ამდენი ხნისამ?

რაც ვარდს უყვარს, უყვარს ჭინჭარსაც.

ბევრი არ უნდა მტკაველ მინას იქ ნაშობი გულის მიჯაჭვას,

რომელსაც უამი, როგორც ხმელ პურს, ისე მიაჭამს

თევზს, ნაკადულის ფსკერზე ტყვიით მინამსჭვალს.

აღამიანი სულ ესაა. ამ, გინდა იმ დროს.

არც რამე სწყალობს. და თვითონაც არაფერს ინდობს.

მაგრამ უმისოდ რა აზრი აქვს ან მთას და მინდორს,

ან გველს და ხვითოს.

მხოლოდ ლანდები გააღწევენ, მოაშობენ წესებს სააღმოსავლეთს,

მთელ მრეწველობას დალუქავენ, დაკეტავენ ყველა საამქროს.

ცა შორს არის. მინა არ ვარგობს.

რაც არ გვეკლავს, განა გვაძლიერებს —

ხვალ-ზეგ გაგვაქრობს.

* * *

წელი თავდება და აკეთებს უცბად ნიჩურის,

კედელზე თავის ავტოპორტრეტს გიხატავს თანაც,

სავსეს მეტყველი, დუჟმომდგარი, უცხო სიჩუმით,

დაუოკებლად რომ გიმღერის დილიდან წანას.

ძილის შემცვლელად რისას შეძლებს კიდევ შეძენას,

გარდა ღვიძილის, ძილქუშისვე სწრაფად მომგვრელის.

და მოსაზრებას არ დგებოდე და სულ გეძინოს

ისლა გიქარწყლებს, რომ ძილქუში მერეც მოგელის,

უკვე ისეთი, არ დაუშვებს რომელიც ღვიძილს,

სუნს იქონიებს ნაღვლიანად უმაგალითოს

და გემოს ხრონცი ძერძერუკით ნანინკნი ღვიძლის;

ოღონდაც ვერც ერთს ვერ გაიგებ, და რომც გაიგო,

შენთვის მოგიწევს გაგებულის კარგად შენახვა.

წელი თავდება და ჩაგძახის როგორ გარკვევით,

რომ, რაც თავდება, რეალურად მხოლოდ შენა ხარ,

რომ მხოლოდ შენ ხარ წლითი წლამდე შენი მკარგველი,

გიმარცვლავს, შენი გულისყურის მიუხედავად,

რომ არ გამოდის ცხოვრებისგან მასწავლებელი,

რომ ერთადერთი, შედარებით რაც შენს ხელთაა, —

არ გამოტოვო საახალწლო ფასდაკლებები.

IV

ნიკა ჯორჯანელი

დასახვა

და ერთ მშვენიერ, ზომიერად უსახო დღეს სიშორეებზე გავფრინდები შორებზე შორს. ბოლო წამამდე თვალს ვერ მოვწყვეტ ჩემ უკან ხედს. ვერც ერთ ფულუროს, ლაქას თუ კოჟრს.

თითს მთელი ძალით საბოლოოს გამოვკრავ სიმს — და ყურს მივუგდებ, როგორც მთხრობელს უსმენენ ცუდს, როგორ შემეგდრებს ცოტა ხნითაც დარჩენას ის. და ვერ მივხვდები — ნრფელად თუ ცრუდ.

ვერც ავიჩეჩავ, ველარც გავშლი დაშვებულ მხრებს. მხრებიც ველარას შეიტყობენ თავიანთ მხრით, ჰაეროვნების სანეტარო ჟრჟოლების მგვრელს, ირგვლივ რამისგან სიტყვით თუ ხმით.

გადავაშორებ ფანჯრის მინას ღამურას ცურცულს. გადავიხედავ — და ვერაფერს მივაგნებ სხვას. ნურც გაფრინდები, განმიცხადებს მიდამო, ნურც მოფრინდებიო, ცნობდეთ ზღვარს.

სივრცე ატუჩვით იმისთანას მომიქნევს ნიხლს, რომ ველარ ჩავთვლი ქარაშოტის მობერვად. დროც ყელში წამიჭერს თავის ყველა მნიცკლსა და ციკლს, როგორც გახეხილ ბუქსირის ტროსს.

განმეცხადება, რომ საკუთარ მოურთველ ხვედრს, ასეთ მოურთველ-მოუკაზმველს, ჩემითვე ვერთავ. და დავინახავ, რა მწუხარედ ეშვები ქვე, ჩემი ჰაერის მოჭრილო ფრთავ.

მაინც აისხლეთ რელიეფი, ტერფები რომც ჩავიბეტონო ნიადაგში, ორივე ქუსლს. ტოპოგრაფია შეედრება დარბეულ რომს. მნათობთ მნათობი — მოვერცხლილ კუს.

ვიგრძნობ, რომ მინა თავისივე თავისგან მცლის, — და ყველას ერთად გავერთხმებ განედს და გრძედს, მოვუფათურებ მინას ხელებს ნელა და ძლივს — და ვერ ვუპოვი ძუძუსთავს ზედ.

ვერას ვუპოვი, ეღირება სათქმელად რაც, ამოელევა ანდა რასაც თავის მხრივ ხმა, — მხოლოდ სიგლუვეს, საკუთარი სისრულით მთვრალს. თუმცა ამასაც არ ელის თქმა.

ქვიშების ბოლო წამცეცამდე, ყოველი შრით შევიგრძნობ მინას — თვალუნვდენელ ბურთისებრ სკივრს, ძვლებით გატენილს, უთვალავი ჩვრითა და ჯვრით — და მის სიჩუმეს უფუტკრო სკის.

იმას შევიგრძნობ, რაც ვერ უგრძნო ვერც ერთმა შრემ. მაგრამ ვერ დაძრავს აღწერისკენ დაზაფვრით ბმულ შთაბეჭდილებას ვერაფერი. იხაროს ჭრელ ძონძში ჩაცმულმა ბუნებამ, ბლუმ.

შევიგრძნობ მინის გაფრინებულ ძვალსა და რბილს და იმ არსაით მიმავალი დინების მარცხს, მის ზედაპირზე გამუდმებით მაინც რომ რბის და თავისიან მენიჩბედ მრაცხს.

ჩამოვეხსნები კორიანტელს ფერფლთა და მტვერით. დავეთხოვები თითოეულ კუნძულს და კონცხს. უკვე მაღლიდან გადავხედავ ხმელეთის თეთრ, უპირატესად ჩირქიან ქონს.

ჰაერით კოცნას გავუგზავნი სუყველა ქვრივს, სუყველა ობოლს, მარტოხელას, ცოლსა და ქმარს. როგორც სამკვიდროს ავეცლები წყლისას და ქვის, ისე უწყლოსაც გავცდები მარსს.

სულაც არავინ, არაფერი ქვემოდან ერთ ყლუპსაც, ცხადია, არ დამანევს, პატარა ყლუპს. ჩემს შემართებდა გარდაქმნილი, მხნეობად, მწედ, აღარ დამტანჯავს წყურვილი თუმც.

ასე ვიქნები. ამ ყოფაში გავიფრენ ბევრს. შესაშურებელს გამოვიჩენ ფრენაში ფხას. მსუყე უკუნში გავატარებ ქათქათა წრფეს, ტრექტორიის ვაბრწყინებ ხაზს.

ენახავ, რომ, თუმცა მეტისმეტად საამოდ ხურს უსასრულობის არემარე, ჯერ კიდევ ძრნი, მასში ახალი მოხვედრილი. მოცისფრო ბურთს თანდათანობით შევნიშნავ წინ.

ის მცირე წინკლად მოჩინარი იქნება ჯერ. ხოლო როდესაც მიეცემა სიდიდე ბლის, წამსვე შევატყობ ასეთ ნაცნობ იერს და ფერს, მაგრამ უცნობსაც აქამდე ხიბლს.

ის თითქმის თვალის უხილავად, ფრთხილად და თხლად გამოასხივებს შეუწყვეტლად კამკამა შუქს, ველარ შევხვდები რომელშიაც შეფარულ ხლართს, ველარ შევამჩნევ შენიღბულ ბულს.

ვიგრძნობ, რომ ისიც შორიდანვე მღელვარედ მცნობს, რომ მოუთმენლად აშრილებს ზღვასა და ტყეს, და, ხელის სულ ერთ განვდენაზე მალევე მყოფს, დაუბრკოლებლად შევახებ ხელს.

ავაფოფხდები კანის გლეჯით, სხეულის წვით და მანამ, სანამ წამოდგომის დავიწყებ ცდას, სანამ საერთოდ აქეთ-იქით გახედვას ვცდი, ქანცგამოცლილი ძილს მივცემ თავს.

თამარ

***
ვდგები ყოველ დღე, გიმზადებ ყავას, მე სიამოვნებით ვაკეთებ ამას. გიხუტებ ნაზად, განოდებ ხალათს და მაგიდაზე გახვედრებ სალათს. შენ კი უბრალოდ შენს ქურთუქს იცვამ და სანამ გახვალ, სუნამოს ისხამ. მკოცნი კისერში, გადიხარ ნელა, გარეთ ჯერ კიდევ ცოტათი ბნელა. ჩერდები წამით, გასაღებს ეძებ, მე კი უშენოდ უბრალოდ ვერ ვძლებ.

***
ისევ მომენატრე, ისევ დაგივინყე. ათჯერ ნავიკითხე, ათჯერ დავიჯერე...
ლამე გავათენე, დილა დამიღამდა, სანამ ეს წერილი სრულად დაგიწერე. თითქოს ისევ მინდა, ჩემთან დაგაბრუნო, ჩემსკენ მოგიზიდო
რალაც ტყუილებით, ნითელ აბრეშუმად ტანზე მოგეხვიო, ტვინი ავიროო მწველი ფლუიდებით. მხრებზე მოგახურო ღამის ნაზენრალი, დილა დაგათენო თავზე უძინარი, როცა გაიღვიძებ, ყავა დაგახვედრო და ჩემი მზერა თითქოს უწყინარი. ჩემგან რომ გახვალ, ისევ შემობრუნდე, ისევ ჩამეხუტო, როგორც ნაგიჟარი, ირგვლივ ყველაფერმა ისე გადაგრიოს, კოცნით გამიბრუო ტუჩი უტიფარი.

***
გხატავ შავ-თეთრი ფუნჯებით, ფერადი გამოდის იერი, შენი ხელები დავხატე, შენი ბეჭები ძლიერი. გამოგიგონე წვიმაში, მოდიხარ ჩემკენ დაღლილი, მოდიხარ, მოგაქვს ოცნება მოლეკულებად დაშლილი. მოდი, ჩავკიდოთ ხელები, ვიაროთ მთელი ცხოვრება, „არას“ არა აქვს ადგილი, „არას“ ვერ იგებს გონება. ოცნება ხომ შეიძლება, ოცნება მხოლოდ ჩემია, ჩემი ხარ, ჩემს ოცნებაში, რა ვქნა, ხო, ასე წერია.

გაბედავა

***
 ოთახში სიმარტოვე ისევ ჩამოდგება,
 შენი სილუეტი ლოგინზე ჩამოჯდება,
 ავდგები, დავჯდები, კედელს ვეხუტები,
 მერე თავიდან ჩემს თავს ვეხუტები.
 ვუკიდებ სიგარეტს, მზერა მეყინება,
 შენზე რომ ვფიქრობ, ისევ მეტირება.
 ყავას მოვადუღებ, შენთვისაც ვასხამ,
 მერე მოგონებებს მინაზე ვაკრავ.
 ლოგინს ვუყურებ, მივდივარ, ვნვები,
 შენზე ფიქრს ვიწყებ, მეასედ ვკვდები.
 ველარ ვისვენებ, მაინც მეტირება,
 ვიცი, რომ კიდევ დიდხანს მეტიკინება.

***
 მომენატრე, გარეთ აცივდა ისევ,
 ისევ დავინწყე ფიქრი ხელახლა,
 შენი ლამაზი სილუეტები
 გუშინ სიზმარში ისევ მეახლა.
 მომენატრე, გარეთ აცივდა ისევ,
 ისევ განახლდა ძველი იარა,
 მე მხოლოდ შენი ნახვა მინდოდა,
 შენი შავი ჩრდილის კი არა.
 მომენატრე, უცბად გავგიჟდი, მგონი,
 ჭკუიდან მშლიან რაღაც ეჭვები,
 მაგრამ ყველაფერს, როგორც ყოველთვის,
 ისევ თავიდან, ისევ ვეჩვენები.

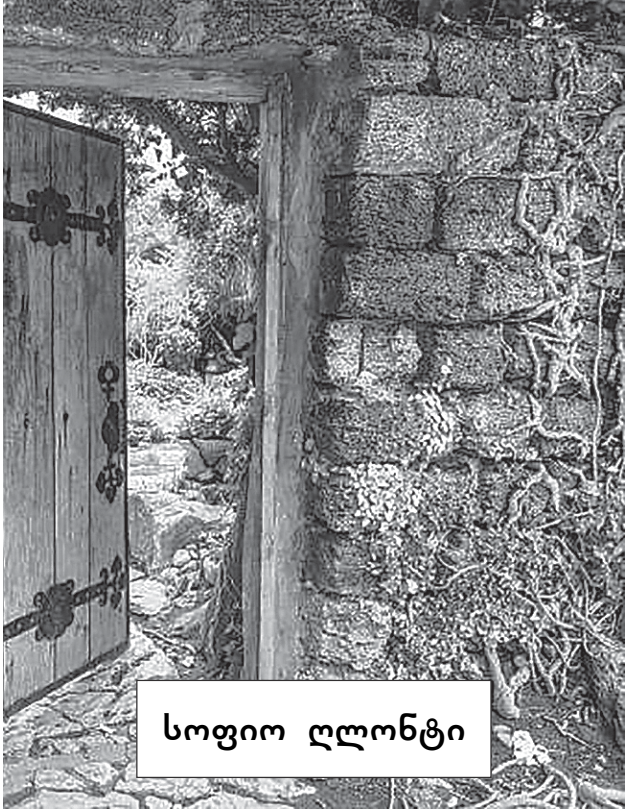
***
 შენს თვალეში არის თითქოს სევდა,
 შენი მზერა ხუთი წელი მდევდა,
 მოინიე, ჩაგეხუტო მინდა,
 შენ მაჩუქე სიყვარული წმინდა.
 მომენატრე სიგიჟემდე, ცამდე,
 ჩაის, მინდა, ჩემი ჭიქიდან რომ სვამდე.
 მოინიე, შენი კოცნა მინდა,
 მითხარი, რომ ეს ლოდინი ღირდა.
 მინდა, საბანს მახურავდე ღამე,
 მინდა, ციდან მოგიწყვიტო მთვარე.
 შენთან ერთად დავიძინო წამით,
 მგონი, არაფერი დაშავდება ამით.
 მოინიე, ჩაგეხუტო მინდა...

***
 მიყვარს შენი აქოჩრილი თმები,
 დილით ახალგაღვიძებულზე რომ
 შენი გამოხედვით ვთბები...
 მიყვარს შენი გაბლარული მზერა,
 უსათვალოდ როცა ხარ და
 მაინც მხედავ, მაინც მჩრდილავ, მჯერა...
 მიყვარს შენი შევერცხლილი შუბლი,
 ჩვენს სიყვარულს ყოველ დილით
 ჭიქა ყავის მოდუღებით უვლი...
 მიყვარს შენი ჩახუტება სისხამ,
 სარკესთან რომ დადგები და
 ჭკუისშემშლელ შენს სუნამოს ისხამ...
 მიყვარს ყველაფერი შენი...
 ყოველ დღესაც მე ამ სიზმრის ასრულებას ველი...

***
 თენდება, ალიონს ვესწრები,
 შუქ-ჩრდილით ივსება ეს ქუჩაც,
 შენს სამოსს მაგონებს ზენრები,
 სახლებს რომ პროფილში მოუჩანს...
 „იფხიზლეთ“ — ჩამესმის შენი ხმა
 და მაინც გვიპოვე მთვლემარედ,
 სად ზეთისხილებმა შეგვრისხეს
 ღამისფერ თვალეშის სამართი.
 თავს იკლავს, ვინც გაგცა ამბორით,
 მე კი დარდისაგან ვილევო,
 თანდათან ნათდება თაბორი,
 ამ სულით ვგრძნობ, ნაცოდველებით
 მოგდე და გეძახი, რაბუნი,
 თვალეშით ვეხები ცის კიდეს,
 ამ ბოლოს სულ დავაბუნი
 და გთხოვ — მოდი, ხელები ჩამკიდე...
 გათენდა, რამდენი ხანია,
 განათდა, ვით შენი სხეული,
 თაბორი და გეთსამანია
 ცრემლებით, სისხლადანთხეულით,
 კვლავ მოიშუშებენ იარებს,
 კვლავ მოიშუშებენ იარებს...
 მე ამდენ ჯვარცმას გავუძლებ?
 იმ ტანჯვას, რაც გავიარე?..
 თენდება, ალიონს ვესწრები,
 შუქ-ჩრდილით ივსება ეს ქუჩაც,
 შენს სამოსს მაგონებს ზენრები,
 სახლებს რომ პროფილში მოუჩანს...

***
 მოვეყვები მზერას მაცდურს,
 შენს ორაზროვან ღიმღისს,
 ბედივით იქნებ არ მცდი
 და არ მარბუებ ღვინით?!
 თითებით შენით მეღვინე,
 მიხმობ და თავბრუს მახვევ,
 იმაზე არ მსურს მეტი,
 ვიდრე ნამდვილი სახე...
 ტრაპეზს ვესწრები ახლაც,
 თვალეში ვუმზერ უფალს,
 თითქოს ემჩნევა დაღლა
 ცოდვილთა ჭირისუფალს...
 საგანი სულ ხარ დავის,
 მეც შენს ამოხსნას ვცდილობ,
 ჰო, ლეონარდო დავინჩი,
 უფლის სერობის ტილოს
 ვკიდებ ჩემს სახლის კედელს
 და ვრჩები, როგორც მონა,
 რომელიც მოგეკედლა,
 რომელიც დაგემონა...

***
 ბაბუ ნავიდა, ნავიდა ბებოც...
 მე სოფლის სახლში დაობლებულ ჯამ-ჭურჭელს ვუმზერ
 და ნესტის სუნი, აბლაბუდას მორიგი გაბმა,
 სახლის ჭერზე დიდ სევდას მიქსოვს...
 არ ვალეზ ფანჯრებს, არ ვალეზ კარებს,
 რადგან არ მსურს გაშვება ძველის,
 ჰო, სადღაც, სადღაც...
 გადმოვიღე ალბომები, ვაცოცხლებ კადრებს:
 ბებო, რომელიც არასოდეს სცილდება ჭიშკარს

სოფიო ღლონტი

შვილიშვილების მოლოდინში
 და რომ გაარჩევს მათ ნორჩ სილუეტებს,
 გადმომავალს მატარებლიდან,
 შესძახებს: „მოით, ნენა? გვიღვიძა ეზო-კარმა“-ო
 და ამის შემდეგ იწყება ეზოში
 მჩქეფარე ყოველდღიურობა...
 ბებოს ავიწყდება დაღლა და ფუსფუსებს...
 „ელანძე“ ახერხებს ყორიფელს...
 მისტირის მასზე ადრე გასწრებულ მეუღლეს
 იმ ქოყანაში და გვიყოფს მისი გათხოვების ამბებს...
 ბაბუჩაჩემმა რაფერ ჩამუართვა ხელი შორიდან,
 რომ ახლანდელი გოგუებივით
 ჭიპახახუნას ხომ არ აკადრებდა ბაბუ
 და ხომ არ იკადრებდა ბებოც...
 ამბები, რომელიც ათასჯერ აქვს მოყოლილი
 და ჩვენც, ბაღნები,
 თითქოს პირველად ვუსმენთ ყოველ ჯერზე...
 იწყება კონცერტობანა,
 პუბლიკა —
 სამეზობლო და მათი სუბიექტური ტაშისკვრა...
 საოცარი დღეების აცმა,
 ბოლოს არდადეგების მიწურული და
 „სენტიმენტალური ტანგო“...
 მალე ბებოც გატყდა...
 ამასობაში ჩამოჰკრა ზარმა,
 ნუთისოფლის კანონზომიერმა არაკანონზომიერებამ,
 როგორც იცის ხოლმე და ეჰ...
 ვზივარ ახლა ჩემ წინაპართგამოვლილ სახლში
 და ვცურავ მოგონებათა მდინარეში...
 ჩემს ყურადღებას იქცევს სიჩუმე,
 უხერხული სიჩუმე, დაობლებულ სახლის მდუმარება,
 შემომანვა კაეშანი და ტირილი მინდა...
 ვალეზ ძველი ანტიკვარი კარადის კარს
 და ღრმად შევისუნთქავ იმ სურნელს,
 რომელიც დაუვინყარია და, ღმერთო ჩემო,
 რა სხვანაირი სურნელი აქვს ბებო-ბაბუს ნივთებს,
 როგორ მეშინია ამ სურნელის გაქრობის...
 სწრაფად ვხურავ და გავდივარ ოდა სახლის აივანზე,
 სადაც ბავშვობისდროინდელი ხედებია...
 ისევ ის გოგონა ვხდები, რომელიც დაეხეტება ეზოში,
 უყვარს ხეებზე საათობით შემოსკუპება.
 მეზობლის ბავშვებსაც იქ აიპატიუებს...
 მერე მეზობლის ბიჭი უმღერის სერენადას
 და ესეც დააკმაყოფილებს მის ყმანვილქალურ ეგოს...
 აქაა ნამდვილი ცხოვრება... აქ... ამ ზღურბლს იქით კი
 ვარ „იგი“, რომელიც იმის გამო გაირიყა,
 რომ ვერ შეძლო სხვებივით მოხრილიყო და
 გაჰყოლოდა ბელადს...
 ატკიებულის სული კი მუდამ უბიძგებს, იქ დაბრუნდეს,
 სადაც თავზე სიყვარულით ეფერებთან
 და ეუბნებთან: „ბებო და ბაბუ გენაცვალოს“...

***
 პალატა სავსეა ნიშადურით,
 კატის ნაბიჯებით,
 ბევრი საყვედურით...
 დარჩა ბავშვი დედისერთად...
 ბავშვი ბევრს ვერაფერს ხვდება,
 თითქოს არაფერი იცის...
 დედა კი სინდისს, რომელიც უკვე აენვა,
 ხვალ მკვეთრი მაკიაჟით დაიფარავს
 და „მიძინებულის“ შვილივით მიაძინებს...
 ახლა მოვა მამა,
 დედა ჩაიხუტებს ამ ამბავში თანამონაწილე მამას
 და ნავლენ სახლში
 დედისერთა შვილთან,
 მედდა კი იმ ნავავს გადაყრის,
 რომელიც ცოლ-ქმარმა სახლში სულით წაიღო...

გიორგი გელაშვილი

განთიადი სოროში

შესავალი

მოცემული მხატვრული ნაწარმოების ავტორი თვითმფრინავით მგზავრობისას...

ტექსტის ავტორი უცნობია, ისევე როგორც მისი მთლიანი შინაარსი და შექმნის ზუსტი თარიღი...

„განთიადი სოროში“

ქვემოთ აღწერილი მოვლენა მოხდა ქალაქში, რომელსაც ვერცერთი რუკაზე ვერ მივაკვლივ, მაგრამ სხვა ყველა ქალაქი თითქოს მასთან წილნაყარია.

სოროში დღისა და ღამის გარჩევაც რთული საქმე იყო, კერძოდ, იმ მიყრუებულ გარეუბანში, რომელშიც დროის დაუდგენელი პერიოდი გავატარე...

მომწუხებდა მდუმარებას მეზობლად მდებარე სამშობლოდან მომავალი ხმაური არღვევდა...

ბნელ ოთახში საგნების გარჩევა ქუჩიდან შემოსული, მოყვითალო სინათლის ხარჯზე რამდენადმე შესაძლებელი იყო...

ღეღეღი უჯრებიდან ფერადი ყუთი ამოვიღე, მტვრით დაფარულ კაკაოსფერ მაგიდაზე დავდე და ბორბლებიან სავარძელში ლუზასავით ჩავეყვი...

მუყაოს ნაჭრებს შესაბამის ადგილას ისევ ვათავსებდი, თითქოს, ოდესღაც თავად შექმენას ეს თავსატეხი...

სოროში ჯერ ისევ ბნელიდა, ქუჩის მარჯვენა მხარეს ლამპიკონები ანათებდა...

ფიქრებით გატაცებული ბაზალტის ბორდიურის გასწვრივ ზანტად მივაბიჯებდი...

მყისიერმა თვალისკრებმა მაიძულა, აზრად გამეცხო, რასაც ვხედავ სიგიჟის ნიშანი ხომ არ არის-მეთქი...

დურესად გამიხშირდა, ჩემკენ მომავალი ფიგურა ყოველ შინაგან რხევას ამჩნევს — სულ მცირედსაც კი...

თითქოს ქარმა დაუბერა და დრო კვამლივით გაიფანტა. ტვინი პატარა პლანეტას დაემსგავსა...

გაოცებამ მტვრად მომიცვლა. მეყვეულება განცხადდა, რომ შეჯახება ყოველად შეუძლებელი იყო...

ღამის მყუდროება გარდაუვალ დასასრულს მორჩილებით შეეგება...

დაღმართზე მომავალი ტაქსი დავინახე და მაშინვე ხელი აუვქნიე...

გაბრდილ გადარჩენილი, — ეს ფსევდონიმი ძალდატანებლად აღმოჩნდა...

მძლოლს, რა თქმა უნდა, არცერთი სიტყვა არ გაუგია...

დავიძარით თუ არა, თანდათან ინათა. ავტომობილი სასიამოვნოდ ირწყვოდა...

ყარამან ჯიქურაული

ორმხრივ გზაზე უტყვად მავალი მაზიდარი სახლში მიტანილ ხევის შემონათვალს აახმაურებს. მთელი წელი ინარჩუნებენ კედლები წყლის დანაბარებს.

პოეტურ-მონადირული

როცა ვადგავარ მცდარ გზას, ჩემში სინდისის ხმა რეკს. საფარში მჯდარი ვუცდი სინანულს — ცოდვის მარეკს.

ოღასამ სათქმელი

დღეს ორმოცი წელი შემისრულდა, ალექსეული ქვეყანა კი არა და არ ჩანს. ნეტა ვინ იყო ის მოსე, ვინც ჩემი სული დაბადებიდან აქამდე უდანაკლისოდ მოიყვანა? ნამდვილად კი იყო — მას დღეს ჩემ გვერდით ველარ ვხედავ.

განლის შესაქმა

ყური დამიგდე, მაჰათმა, აჰა, სისხლი და აჰა, თმა! ძალ-ლონე გამომაცალა ზეთში ამდენმა სახატმა. თავი შენ თავად დახატე, ჯვარი დაგწეროს ცხრა ხატმა!

ვიდეო ნახა: ლაზას ნანგრევებიდან ხუთი წლის გოგონა როგორ ამოჰყავთ და პირზე მომდგარი „შენ გენაცვალე“ დაზაფრულმა უკან შეიბრუნა. ვინიცობაა, სადმე, ოდესმე ამ ბავშვის მაგივრად მართლა არ აღმოჩენილიყო.

დილის 6-ის ჩვიდმეტ წუთზე ჩემთან ჩხიკვი მოფრინდა, კატის კნავილს ბაძავდა და გული ამიფოფინდა. სავსე მთვარე მაფრთხილებდა: „გავნებ, თუ არ დანექი“, სულ ორ წუთში მოვასწარი: ჯვარცმა, ძილი, პასექი.

საგონებელში ჩავვარდი და დავამთვრე ჰარვარდი.

იმ დღეს ვითვლიდი — ერთი ლექსი ორი პურის ფასია, ოღონდ პირუკუ ეფექტი აქვს — რაც მეტს კითხულობ, მეტი გშივდება... ქრისტე წაგებაში იქნებოდა, თუ მისი სიტყვით არათუ დღიურად, სამუდამოდ დავპურდებოდი.

იუდაა

ჩემი ხელი ადლიანი შენს ლოყაზე მაღლი არი. ამბობს ვიღაც თავზურა და კაცი ფეხებსანდლიანი. აზრზე არ ვარ, ცეზარია? იქნებ ალექსანდრე არი...

ბავშვობაში ყველას ვუყვარვარ. იზრდებიან და მოვალეობის მოხდისთვის მკითხულობენ. ალბათ თავისი წრფელი ბავშვობის წინაშე ქენჯნით სინდისი, სიყვარული თავაზიანობაზე რომ გაცვალეს.

შემიყვარდა ვიოლეტი, უნდა ვუძღვნა ტრიოლეტი, ადრე საძნელეთი იყო, ახლანა საიოლეტი.

* ჯერ მაშინ როგორ მიყვარდი, როცა მომწონდი არცისე, ეხლა მთლად მოგჩერებოვარ, პირიქით გამანარცისე.

* უკანასკნელი ფოთლები ხეებს არა დეკემბერში, არამედ მაისში სცვივით, როცა შვილები კაი ხნის გარდაცვლილი მშობლების ცხედრებს სახლიდან გაიტანენ, გაზაფხულიც მაშინ დადგება.

* არავისას შევეხები, ჩემსას ხელი არვინ ახლოს! არც იფიქროს, რაც მეკუთვინის, ჩაუაროს შორი-ახლოს. თორე უკან მოურჩება მინგეჩაურს, სარფს, სადახლოს, სულ ყველაფერს გავაკეთებ, ეშმაკებთან დაესახლოს.

* თითქმის წლის მერე ნახვამდიდან მეტროში შემხვდა მარიამი, მეგონა, მზეს ვერ ვნახავდი და თურმე რა კაი დარი არი. დღეს მე მეფე ვარ იბერიის, ხელში მიჭირავს დარიალი. დღეს მე მეფე ვარ იბერიის, ხეობის კარს ვფლობ წარმატებით. ანი სულს ველარ მომირბევენ მონატრებათა სარმატები.

ჰაილი

გადაიარა მის თავზე ბევრმა ქარმა და წვიმამა... ის ორმა ერმა კი არა, თავად დრომ გააიამა.

* ფრენდნი მიუცხოვდებიან ერთმანეთის მიყოლებით, ისე ჯინით იგნორმყოფენ, ალბათ გადამიყოლებენ. ერთი ფრენდი, ორი ფრენდი, სამი ფრენდი... თითქოს მოტივს ვისმენ ფრენც ლისტიდან... რა სიამით დავიფრენდი ამათ ჩემი ფრენდ ლისტიდან... მაგრამ არ მემეტებიათ წლობით ნალოლიავებნი, მე თუ გულიდან მოვიწყვეტ, ნავლენ, სხვასთან იავებენ.

* მე ერთი ფიქრი მანვალებს, ნეტა თუ მიცნობს ჰანვალი? კვლავ დედასავით დამხვდება თუ როგორც დედინაცვალი? ვაჰ, თუ ერთბაშად მომკითხოს, მის წინაშე მაქვს რაც ვალი

* იდილიური დღე მთავრდება, მზეზე ქინკლები ირევიან. ფარსმა მუხლს იყრის მედიდურად, მაკურთხებელი გირევიან. სადაც არ უნდა გაიხედო, სუყველგან თუში გმირებია! მემამაყება როგორც ფშაველს, მათი სისხლი რო მირევიან.

* რიოში მარგალიტები და იგინივე ლიმაში. მარგალიტები მზეში და მარგალიტები წვიმაში. ვისაც არ უნდა გაანდო ლექსები დაუმთავრები, ღორისთვის დაყრილ ალმასს ჰგავს, რადგან ჰგონიათ ყავრები.

თანანაღები და თანამღვი

კოლო — კედელზე მისრესილი, თქვი დიდგორი და თქვი: ხრესილი! თქვი: შამქორი და ბასიანი, ჩვენი ტრიუმფი ასიანი. თქვი: მარტყოფი და მარაბდა, მტრისთვის დახურვა დარაბთა. ველარ ვთქვი დვინი და ანისი, თბილისი და ვაკარგე — კრწანისით... ბოლოს ვთქვი: კინდლი და შინდისი და სისხლით მოგბანე სინდისი!

* ექვს საათ ძილზე რო ჩივიან, აიმ ტიპებზე მეციენება. მე რა ვქნა, უკვე წლები არის, დღეგამოშვებით მეძინება.

* ექვსიდან რვამდე მინდა, რო მწამდე და თანაც ვიყო მართალი ცამდე

ჰმარასის წყალი

19 იანვრის დილაბნელზე სოფლის თავის ხევიდან წყალი მოგვაქვს — სათლში გამომწყვდეული მდინარის ჩამონათალი.

*
 ეს ლექსები უზრუნველყოფს დროს მყავს გამოყვანილი
 (გამთენიის) ოთხიდან ექვსამდე,
 ყველას რო ძინავს,
 მაშინ იციან ზეპირად (გ)ამოსვლა.
 ისე გაგჩვენებინა,
 ადამიანები გეგონება.
 შინ დაბრუნებისას გამალდებინა,
 მზემ რომ არ მოუსწროთ
 და ამ სიჩქარეში
 ჩემი არდაძინების ღრიალში იჭედებინა.
 ეს ერთადერთი გზაა,
 საიდანაც სახლში დაბრუნება შეუძლიათ.
 მე მათ ვიჭერ და თქვენს წინაშე გამომყავს.
 მათგან შეიძლება კარგი შემორების
 ან ჩინებული საყვარლების გამოყვანა,
 მთავარია, კარგ თვალში მოხვდნენ და
 ავი ხელი არ ეცეთ.
 დანარჩენი თვითონ იციან,
 გზას გაიტანენ მკითხველის გულამდე.

*
 მე არ ვკაიფობ,
 მე ვკაიფობ და მით
 ვკაიფობ,
 ასე გაფასებ,
 ჰე, ცხოვრებავე,
 მდარევე, იაფო!

*
 თერთმეტ დღეში დღე-ღამე
 გასწორდება ალბათ.
 შენ რას იტყვი, მებაღევე,
 აყვავდება ბაღბა?

*
 გოგო მოდის უღმერთოდ
 ლამაზი და სავსე,
 ბიჭი თვალებს აყოლებს
 უემშაკოდ ნავსებს,
 მწყემსი კავზე დაყრდნობილი
 მიენდობა კავსვე.
 იცის მერე, ამ ორივეს
 ერთურთს შეუთავსებს.

*
 დაიცა, წვიმამ გადაიღოს,
 მერეც მეყოფა დასველება.
 ახლობლები რო მიტირებენ,
 სამზე (რო) იქნება გასვენება.
 დაიცა, იქნებ აიკაროს,
 ცამ ჩამოშვას რკალის კიბე.
 ადრე რომ იყო საროსკიპო
 იმ ქუჩის ბოლოს არის კიდე?
 დაიცა, ფანჯრებს ნუ მიხურავ,
 სახეში მცემდექს ქარაშოტი.
 შენ გარეთ ინეე გასაფრენად,
 ზურგს გაგიმაგრებს პარაშუტი,
 დედაჩემისაგან ნაჩუქარი —
 ქოლგა! იშლება სოკოსავით
 და შენ კი ისე გიხარია,
 იცინი პატარა გოგოსავით!
 ამინდი არ გინყობს ხასიათებს,
 შლეგობს და ხმაურობს ქოროსავით,
 შენ ხო შეგისწავლე — ხუთი თითი!
 დაერჩი ამ ცხოვრების ოროსანი.

*
 თუ ადექი,
 შარას დაადგები.
 თუ დანექი —
 უშარობას.

*
 ასე მოხდა —
 რის ვაინაჩრობით ნაყიდი ტელეფონი —
 ძველი მოდელის ახალი ნოკია
 (უმცროსი დისგან მოძღვნილი)
 წყალში ჩამივარდა,
 ვერშევესებული სიმბარათით
 და რამდენიმე კონტაქტით,
 შეიდი ან (ზუსტად არ მახსოვს)
 რვა დრაფტით,
 სადაც ღმერთთან და ადამიანებთან
 სავარაუდო, გასარანდი სათქმელები
 მქონდა დასეივებული,
 ახლა სავარძელზე დევს ცელოფნის პარკი
 აჩხა-ბაჩხად შებოხოვებული,
 იმ ათას წვრილმანში, ტალღებზე მოტივტივე ნავივით,
 ირხევა ხოლმე მობილურის ცარიელი ყუთი,
 იმ კუბოსავით,
 საიდანაც მიცვალებული გაიქცა.

სიტყვი

ცისფერია ახლა დილა, ნუხელ ჩემთან დარჩი, ჩვენ გვეძინა სიზმარივით ატირებულ ქარში.

შენი შავი თვალებიდან უკვდავება მკლავდა და არ მქონდა არსად სახლი — შენთან ყოფნის გარდა.

კვლავ

სევდამ მოიმატა, ვერსად ვიარსებე, როგორ გაჯიუტდი, საით მიიჩქარი?

ველარ დავისვენე, არც კი მიფიქრია, ვწყვეტდი ყვავილებს და თავად ვყვავილობდი.

ცივი სიყვარულით ნუხელ ნახვედი და ახლა აივანსაც ზურგი შეეუშვირე.

ისევე მიმატოვა და კვლავ მახსენდება ის და განაბული ზის და მეღიმება.

ახლა გავიქცევი, არსად გავიქცევი და დამემშვიდობე კვლავ.

ვიცი, დაიღალე, ვიცი, განყენინე, იქნებ მაპატიო კვლავ.

ღამე მოგეპარა და შენც გაგახსენდი და შენც გიძინელები კვლავ.

ვზივარ უიმედოდ, ყვავილს ვეფერები, ის კი არ მიყურებს კვლავ.

ხილვა

ჩემს ირგვლივ ნისლი აცეკვდა ლურჯი და შეეხები მას, როგორც ლანდი ოცნება ვნახე და მე დავრწმუნდი, რომ საკუთარი ფიქრიდან გავჩნდი.

სიღრმე

დედამინის სიღრმეში შავი ღრუბლით ფარული იმალება სატანა და ჩემი სიყვარული.

მინაზა

ღრუბელზე დაქრის მწუხარება განშორებული ღმერთის მიწიდან, ვარსკვლავები ანათებენ ნაზი ცრემლებით, როგორ სტირია?

როცა სიშორე აველურებს შეხების სურვილს, ვარ სივრცეში და არ ვარ სივრცეში, მოკვდავთა ეს თეთრი სულები ამ სიდაბლეზე რისთვის იცდიან?

გაცივებული დაგვემსხვრა ფრთები და ყველა დავრჩით, სხეულები თრთიან და მესმის — მიწა ცივია, მაგრამ არ ვიცი, ვარსკვლავები მკრთალი ცრემლებით რატომ სტირია.

CARRER DE FERRAN

აზიურ კარავში აზიურ ჰაშიშით აზიელს ვუკბინე, გეძებდი ყველგან, მარტოობა ფრენა და შიში — მე არაერთხელ ნავედი შენგან.

შეგწყვიტე ფიქრი და შენ დაგკარგე, დრო ლუციფერის ხელებით სწერდა, ეს ყველაფერი და შენი სახე და შენი მხრები და შენი სევდა.

თავისუფლება

ვერ ამოფრინდა ჩემი სულიდან ნაზი სურნელით ცისფერი მტრედი, თავისუფლება დარჩა სურვილად, თავისუფლება ვერ აღდგა მკვდრეთით.

BBC WEATHER

თქვენ ისევე გამომწვევად ჩაუქროლეთ საქართველოს და ციფრული ფრთებით გაფრინდით მარიანის ღრმულისკენ...

თავის დასახრობად რატომ არაფერს ამბობთ თბილისზე? როგორ გამოგჩაოთ თბილისი? ქალი დამალული სახით გვამცნობს, რომ... ხვალ რომში ინვიმებს, რომში.

გასაგებია, რომ მზე ბარსელონაში დაიდებს ბინას, მაგრამ რატომ არ გვეუბნებით, ხვალ თბილისში ცა როგორ ხასიათზე იქნება? თუ ინვიმებს, მარიამის სახლთან ჩავივლი და გულზე ისეთ ლუქსს ამოვიტვიფრავ, ხალხს მკვდარი ვეგონები.

ან თუ მზე იკადრებს და მოლუშული ქუჩებს ჩაუნებება მხურვალედ, მაშინ კიდე ერთხელ გავბედავ სიცოცხლეს, რომელიც მშობიარობასავით მტკივნეულია. ქალი დამალული სახით განაგრძობს ლაპარაკს იმაზე, თუ რა ნალექიანი დღე ელოდება ლონდონს. მაჩვენეთ მისი სახე!

რატომ მემალება? იქნებ სიყვარულის ახალ შუქს მივაკვლიო? იქნებ მისი თვალების დაკოცნა მომინდეს? მაჩვენეთ მისი წყეული სახე!

კიევის შემდეგ ქალმა გასაიდუმლოებულ მზერით დედამინა დაატრიალა და კბილების კანკანით გაგვიმხილა, რომ... მოსკოვი გაიყინა.

გასაგებია, ძვირფასო, მაგრამ ხვალ თბილისში ცა როგორ ხასიათზე იქნება? ბევრი გახსენდებათ ისეთი კაცი, რომელელები სიცოცხლეშივე აღმერთებდნენ? გვასწავლეთ,

როგორ გადავრჩეთ იმპერიათა საზღვარზე. ვიცით, გეთაყვა, სტამბოლის მცხუნვარე ამინდზე, ქარს მითხოვებული ბაქოს დარდიც გასაგებია, მესმის, რომ ვარშავაში გადაუღებლად წვიმს ისევე... გეგონება, ზოლიანი ღრუბლები ატირდნენო. ღმერთმაც დასწყევლოს ეს ქართული პათეტიკა, მაგრამ...

გემუდარებით... მითხარით... ხვალ თბილისში ცა როგორ ხასიათზე იქნება?

ლელა ლაგაზიძე

მომოღიჯარი სახლი

ჩემს ძველებურ სახლს,
ბავშვობის ერთგულ მეგობარს,
ბიბლიური კიდობანივით უფლისგან დაცულს,
დედის გულისცემით,
ლოცვით მოგალობებს,
შვებით ვეყუდრები.
ვერ აქრობს ნისლი ყვავილთა სურნელს,
ვერც დრო აფერმკრთალებს
მოგონებით მოგიზგიზე ფუძეს.
საათის ძახილი,
თუშური ფარდაგი,
სპილენძის წყლის თუნგი,
ისევ მფენს სანუკვარი დღეების ნათელს,
სათნო ვარ,
სიკეთით დამტკბარი,
თითქოს ანგელოზმა, ჭერში მობინადრემ,
შემახო მჭვირვალი ფრთები,
ცაა მომღერალი,
ფიფქით მტრედისფერით,
ზამთარი ვარდს, ნაგვიანებს,
ჭირხლის საყურეს კიდებს,
სარკმლიდან გაყურებს,
ფიქრით დაღლილი დედა
პურის ნამცეცებით ანუგეშებს
დათოვლილ ბაღში მოფრენილ შაშვეებს...

სამშობლო

ეხლება ქარი ხსოვნის ზანზალაკს,
ჩურჩულებს არაგველების ფიცს,
შინდისელების ნამღერ „შავლეგოს“,
გიორგობის თვეში მტკვარზე
ყვავილებად იშლება
ასი ათასი მონამის სული,
შენზე მლოცველი,
შენი სახატე, ცრემლით დაღობილი,
მაცოცხლებელი ძარღვის ფეთქვაა,
უფლისგან კურთხეული,
ჭრილობების საღბუნე —
სამშობლოსთვის შენიშულთა სიყვარული,
უკვდავების წყაროდ მჩქეფარი...

გიჟრის მიძი

მთვარე ეამბორა გიჟრის მიძის,
სევდით დახალულს,
ატარებდა მშვენიერი ქალი
განუყრელი თილისმასავით...
ახსოვს მოგიზგიზე
გულის ფეთქვა,
მკერდის სინატიფე,
შანდალთა ციალი,
გალობა გუმბათიდან დაღვრილი,
მოლოდინი, განმორებით დაბინდული,
მონატრების ცრემლი,
მარცვლებზე დაცვენილი.
უყვება ღამეს,
მოდის სიზმრად მშვენიერი ქალი,
ისევ სამკაულობს გიჟრის ყელსაბამს,
დაუვინყარი დღეების სახსოვარს...

***

გულში მბჟუტავი სიყვარულის ნაცვლად,
ფითრივით გვედება ცოდვის წყლული.
მიაფარფატებს წყვდიადისკენ
დამარცხებული ანგელოზი
სულთა სიმრავლეს,
ქარბუქისგან ნადებული ფიფქების დარად.
შენს ტაძარში, ლოცვად მოსული,
შეგთხოვ, მაცხოვარო,
ცოდვილთა, გზაბნეულთა მხსნელო,
გული, ადამიანური სისუსტისგან მკრთომარე,
სიყვარულის კოცონად მიქციე,
სინანული, ცრემლად გაკვირტული, შეინიერე,
სინმინდე შენი საკმეველის სურნელად მომფინე...

ნისლების ქალწული

შემოდგომობით
წვიმის კოშკიდან მოიჩქარის
ნისლების ქალწული.
დადის გაყურებულ სოფელში,
შემოდგომურადა ყვავის,
ლეინისფერი შემოდგომურა.
ფრესკასთან მოკიაფე კანდელივით,
ნისლის ფრთით მოარულს,
ღრუბელივით ჰაეროვანს ვევედრები.
ნისლების ქალწულო,
გამიქრე გაცრეცილი გრძნობების მიძი,
მანვიმე სინმინდე,
ყვავილზე მწვეთავი ცვარივით წრფელი,
ნაიღე სანაცვლოდ ბრწყინვა გიმერისა,
ჩემი მშვენიერი ნანწავის ფერი...

ბავშვობა

უმღეროდა ჩიტი ჩემს ბავშვობას,
სილამაზესთან ნილნაყარს,
აოცებდა ზამბახების მშვენიერება,
ეფერებოდა ხელისგულებით
მაისის წვიმას,
თავს ევლებოდა თრიმლის ფოთოლს,
მზისგან დაკოცნილს,
ლოკოკინას სახლს,
მზესუმზირას, გვირგვინში ნაპოვნს,
ოფოფის ბუმბულს,
ქარის ნაჩუქარს,
ჭრელად დაწინკლულს
ჰყავდა მეგობრად ეზოს ზღარბი,
შაშვი მგალობელი,
გულუბრყვილო, დათრთვილულ ბაღში
ალმასის მძებნელი,
მოკლე კაბიანი,
ხეებზე ძრომილისგან კანჭებდაკანრული,
ხელს მიქნევს, მიხმობს
ბავშვობის ბილიკზე ასკინკილით მომავალი...

***

აყვავებული ვაშლი
რტოებს ახლიდა სარკმელს,
ჰგავდა ბალი სიყვარულის ტაძარს.
მლოცველს ქარი,

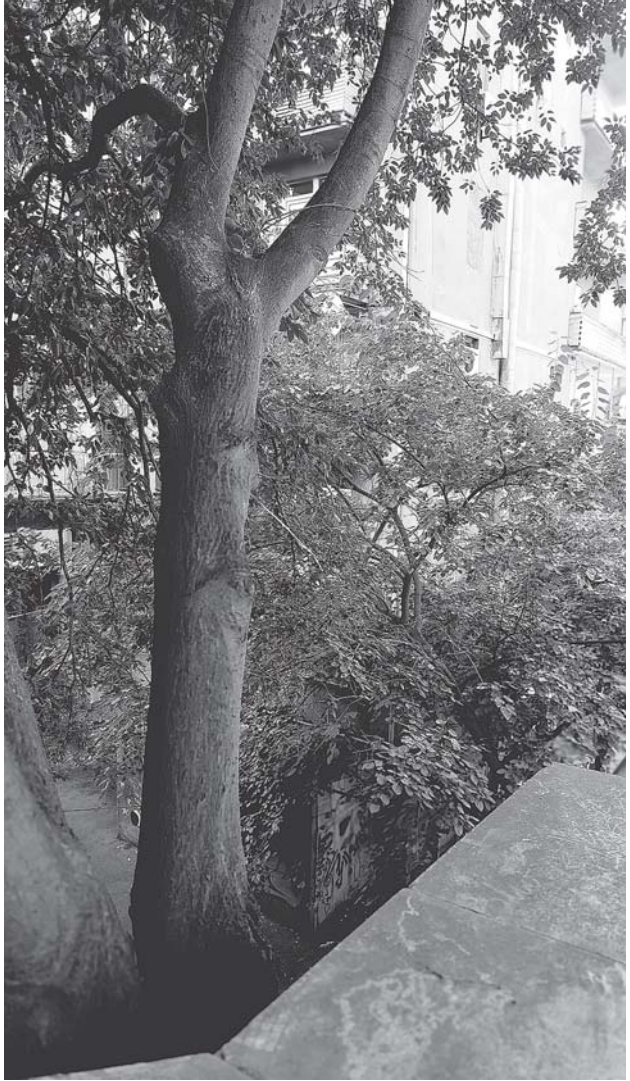
ბალახზე მობნეული ყვავილივით მკრთომარე,
ვემონებოდი შენს ძახილს,
ტკბილს, ზანგინს.
მერე იქეცი გაზაფხულის ღამესავით
მშვენიერ მოგონებად,
გული კი დატბორა
უფლის ყოვლის ნამღეკმა სიყვარულმა,
მინას ჩაკონებული ხორბლის მარცვლივით
სულში ჩაბნეულმა...

აპრილი

მოულოდნელად მოვიდა აპრილი,
შემხსნა სევდის ბორკილი,
ძაძა ემოსა თითქოს ჩემს სულს —
გამუდმებული წვიმებით,
სოფლის მარტოობით დაბინდულს;
მომირთო მოსასხამი
კაკლის ყვავილის მწვანე გულსაბნევით,
მომართვა მქრქალი კომპის რტო,
მიკმია თაფლათაფლას სურნელი.
ვუსმენ წეროების სიმღერას,
ლექსებს სარკმელთან ნაპოვნი
წეროს ფრთით ვწერ,
მაღე აყვავილდება ვენახი,
შეყვარებულ ღამეებს დაათრობს
ღვთაებრივი ნექტარი...

შეაწყვეტს ცისკარს

შეაწყვეტს ცისკარს
წვიმის ყელსაბამს
დაფეთებული წეროს ყივილი,
კენესოდა წუხელ
მთელი ღამე
ჭოტი კაკალზე,
მომინდა,
რიყრაჟს შევხებოდი
გაშლილი ფრთებით.
ვშორდებოდი მინას,
ბალახებს —
ცისკენ ნასული.
ვიცი,
ეს ცეკვა,
ნათილისმარი,
სიცოცხლეს ითხოვს.
თუ ფრთამ მიმტყუნა,
ან შენ ჩაქრები,
ან მე დამღევს
ღამის წყვდიადი,
როგორც პეპელას —
სანთელზე შეხლილს.
ჩემს ფრთას —
მოხატულს —
თეთრი წერო ნაუღებს სატრფოს,
ეტყვის:
„დაფერფლეს ვარსკვლავებმა
ნათლის მძებნელი...“

ჭოჭის აღჭურვილობა

გადავაგორე ყოფის დღენი გულის ხმაურით და ვარ ისევაც უცნაური და საცნაური... ძალგულოვნება და გუმანი, ზედაც ზღვაური, აი, პოეტის შუბ-ბექთარი და ბედაური!

ნავიდა და ნავიდა

რაღ იყო, იყო! თუ რა იყო — ძნელსათქმელია... აცრემლებულმა მოფუთა რა თავის ნივთები, სიტყვაც არ დამიტოვა — ნავიდა და ნავიდა! ვარ მას აქეთ გამოთავებული აღარც რა მახსოვს იმ იყოსი — მიყვარსლა!

ყოფითი არითმატიკა

საბარ-სათესად ამას წინათ სოფლად ჩასულმა, მეზობელ ქალს ქმრის დაღუპვა მივუსამძიმრე — კოვიდ-19 დამართვია ამზამთარ სანყალს. გულწრფელად ვუქე, თუ რა გამრჯე მეურნე იყო, სოფელში ყველას რომ უყვარდა... და ასე შემდეგ. დამწუხრდა, ცრემლიც გადმოაგდო... და დაამატა: მთელ სოფელზე ვერას გეტყვით, მაგრამ ნახევარს მართლაც უყვარდა, ნახევარზე მეტს კი — არაო! მისმა არითმეტიკამ, ცოტა არ იყოს, სახტად დამტოვა!

მიონას მამის ანგაზი

ომში დაღუპულთა შვილებს

გერმანიასთან ომში დაკარგული მამა სულ ერთხელ ვნახე, და ისიც — მუცლად მყოფმა, როცა შვიდი თუ რვა თვის ორსული დედა, მამიდაჩემთან ერთად, იმ 41 წლის ზაფხულში, საჯიჯაოდან ქუთაისის სამხედრო ნაწილში რის ვაი-ვაგლახით ჩასული, საომრად მიმავალ ქმარს ემშვიდობებოდა; თანაც, თურმე სამუდამოდ — თავისი მამის ამბავს მიყვება ცოლი.

თავისუფლება და ცინიზმაგრა

ვერ აღისრულებ ერთ სურვილსაც — ზღვა გქონდეს თუნდა, რაკილა გიჭირს ჭირთა თმენა და თლა ქვებისა.. ყოფა არაა სანავარდო ვარდ-სიზმრებისა — თავისუფლებას ციხესავით უნდა შენება!

***
ლურჯა ცხენების მეჯინიბე თუ არა, ჯგირი კოლხი მეჯოგე კი ვიქნებოდი, ღმერთს ჩემთვის ტრაკზე ხელი ოდნავ რომ შემოერტყა.

ნაადრევი შვილის მონადინა

სული ჩემი, ამ მართლაც უხამს რია-რიაში, ვერა და ვერ ახერხებს ცაში შენავარდებას!.. შვება მარადიული — და არ ეფემერული, რა ვქნა, თუკი მერეეებს მირჩევნია მე — ახლა!

გლოვის, მშენიერის

*„სანდომიან ცის ელვა და ფერი“.
გალაკტიონი*

ხსოვნას პოეტისას ღამეს უთვეს მერი, სულს ცა ეტმანება სანდომიან ფერის... ძალა, უწინარეს გლოვის, მშენიერის, როგორ არ ვინამო თუნდაც ამის მერე!

ვერ ვიცო

მიონას

აქ აღარ დაედგომებოდა, თუ რა იყო — ვერ ვიცი! ერთი ეს კი მითხრა: თავს მოუარეო და გამერიდა — უჩუმრად დავივანა იქ, სადაც მარად მყოფნი მოუთმენლად მიელოდნენ.

განვილაპუღი

ვინა გახარჯეს ფუჭმა ნდომებმა და ზმანებებში ჩაჭკნა აპრილი. ან არც გამოლმა დამედგომება, არცა რა მჯერა გაღმა ნაპირის...

თვალ-ყურსაც აღარ ესალბუნება ივრის რაკრაკი და მიხვრა-მოხვრა... გადავიმტერე მოკლედ ბუნებაც — დაჭრილ დათვივით მოღმუის ბოლმა!

ცამდე მტყუანი

ტყვია, რომელიც მესროლე, ამცდა, თუმცა მტყუანი ვიყავი ცამდე!

გულო, შე ჩემო

გულო, შე ჩემო, რას იწევ, საცა კლდენი და ღრენია, არცა რა ღონე შემოგრჩა, არცა ფრთა გასაფრენია...

უნჯი გავხარჯე საშენო და მეტიც — ყოფის დღენია; ახლა მანდ ეგდე, ერდოზე, შე ბალღობიდან ღრენიავ!

სადარნათრევი

რა მოითავა სხვათა რბევა, სხვათა აგდება და მოუსინჯა კბილი ნადავლს სადარნათრევემა, შეცბა — თვითგვემის სურვილი ეცა.

სიზათი სარკევი

რა ხელით უნდა დაიხატო, ანდა რა ენით? ცნობა შენისა ბუნებისა მაგრა გაჭირდა... მაგ სიფათიდან იმზირება ზოგჯერ კაენი და ხან პოეტიც მეზმანება მაგ სიფათიდან!

სავდა სააკაქისა

ვაი, რომ ფინთად, თანაც სათათრეთს, გათავდა ჩემი მკაც და მკათათვეც... გვამს არ დავეძებ, სამგლე-სადათვეს, ოღონდაც მარქვით: სული სად ათევს?

***
მამული დაგვიიარავა ნიჭის ნაკლულობამ კი არა — ზნეობისამ!

***
*„ლალატიაო ამგვარი ფიქრიც“.
მუხრან მაჭავარიანი*

აქ აღარ გვეცხოვრება, როგორც გვინდა, ისე, ეშმა ეპოტინება ჩვენს სულეებს და ქისებს... ფიქრი ავიკვიატე ტვინის მრყენელი, მქისე — იქნებ პირინისკენ პირი გვექნა ისევ?

გაღანვა აღვა

ღამემ გულდაგულ გამომირწყა იმედი ყველა, გაღანვა აღვა, მაგრამ ქარი სადაა, არ ჩანს... გამოლაგე, ჩემო ქალო, ლალი და ფარჩა და საზეიმოდ გამომიწყვე სიკვდილის დილა!

გულნაჯარი

იჯერა გული ამა სოფლის სისაძაგლენით მაგრა იჯერა! ახლა წინკარში მიმჯდარა და საჯოჯოხეთოდ ქალამანს ისხამს.

***
რამ დამასიზმრა — იდგა შარაზე და ამვლელ-ჩამვლელს თავს სთავაზობდა ჩემი სიყვარული!

თუნდაც ერთხელ

ამ ოცნებებმა დამაოსეს, კარგს არც რას ველი; ვაგლახს სულისას ვნაღვლობ, თორემ გვამმა იგვემოს... გავეკადნიერდი, სამათხოვროდ გავშვირე ხელი, რომ იქნებ ერთხელ, თუნდაც ერთხელ, ცხადლივ გიგემო!

რჩევა ცოდვილ ნაცნობს

შენიც ცოდვებით გაჯირჯვულ გუდას, თუ იმარჯვე და ზურგზე მოიგდე, იერუსალამდე როგორმე ზიდავ... აი, წელს ქვემოთ დაკიდებას კი ნურც ეცდები — მცხეთას ვერ გასცდები, იცოდე!

ჩემი ლექსები

ოხ, ეს ლექსები — ლაბუები, ფრთახატულები, ამ გულის ყურე-ჭიუხების მობინადრენი; და თან ერთთავად მოალერსე-მოჭიკჭიკენი!.. მეყვარებიან აბა მა რა, არ უნდა მტკიცე — ბოლო-ბოლო, ჩემი ნაბიჭვრები.

